הלכה · משנה תורה · מפרשים · ציוני מהר״ן · ספר הפלאה

ציוני מהר"ן על משנה תורה, הלכות נזירות

רבי נחום אש

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

ציוני מהר"ן על משנה תורה, הלכות נזירות

רבי נחום אש

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/ציוני-מהרן-על-משנה-תורה-הלכות-נזירות/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ג 4
הלכה י 4
פרק ה 4
הלכה יב 4
הלכה כ 4
פרק ז 5
הלכה ו 5
הלכה ט 5
פרק ח 5
הלכה ה 5
פרק י 6
הלכה ב 6

פרק ג

הלכה י

מי שנזר שתי נזירות וכו' עד עלתה לו ראשונה בשניה. וכתב הכ"מ מי שנזר כו' עלתה לו ראשונה בשניה תוספתא בנזיר פ"ב ומ"ש בין שנדר שתיהן כאחת כן משמע בירושלמי דנזיר פ"ג ומש"כ ואפילו הביא כפרתו כן משמע בירושלמי שם. ועי' במ"ע שהראה מקור לדברי רבינו בנדרים דף י"ז, והנה שם לא נמצא רק תחילת דברי רבינו אבל מה שכתב רבינו ואפילו הביא כפרתו ואפילו גילח שערו לא נמצא שם ובאמת מקור כל דברי רבינו הם בש"ס דילן שבועות דף כ"ח דאיתא שם מיתיבי מי שנדר שתי נזירות ומנה ראשונה והפריש עליה קרבן ואח"כ נשאל על הראשונה עלתה לו שניה בראשונה הב"ע בשלא כיפר והתניא כיפר בשלא גילח והתניא גילח אר"א נזירות קא רמית כו' ע"ש:

פרק ה

הלכה יב

העביר על ראשו סם שמשיר את השער כו'. עי' בלח"מ שכתב לא ידענא מהיכן הוציא זה, ועי' מש"כ בזה במרה"פ בירושלמי. אבל בספרי זוטא והובא בילקוט פ' נשא איתא לפי שנאמר קדוש יהיה יגדל בקדושה אל יעבור בתער ובמספרים אל יתלוש ואל ימרוט ואל יחוף באדמה ואל יתן סמנין בעשה ומניין בל"ת אמרת תער לא יעבור אל ראשו אין במשמע בל"ת אלא התער אמרת וידבר ה' אל משה לאמר ריבה אבל אומר אני מה התער שהוא בעבירת שער בכלי כו' דבר אל בני ישראל ריבה התולש והמורט ואמרת אליהם ריבה המשפשף באדמה שיירתו מצות עשה החופף באדמה והנותן סמנין ע"כ. ועי' בס' או"מ ובס' ברכ"ר:

הלכה כ

המטמא את הנזיר כו'. בתוספתא דמכות פ"ג המלביש את חבירו כלאים והמטמא את הנזיר אע"פ שהמלביש מזיד ומטמא מזיד חייב היו שניהם שוגגין פטור המקיף פאת ראשו של חבירו שניהם חייבין בד"א שהיו שניהם מזידים אבל אם היו שניהם שוגגין פטורין אחד שוגג ואחד מזיד שוגג פטור ומזיד חייב ע"כ. והכ"מ לקמן פ"י מהל' כלאים הל"א כתב שנראה דהתוספתא זו כתובה בטעות ואינה מכוונת בדברי רבינו שם והב"ח ביו"ד סי' ש"ג כתב דרבינו מפרש דברישא ה"פ אע"פ שגם המלביש מזיד ומטמא מזיד אפ"ה הלבוש והנטמא חייב בלבדו והמלביש פטור ולא דמי למקיף פאת ראשו של חבירו דבשניהם מזידין שניהם חייבים דשאני הכא דכתיב לא תקיפו בלשון רבים אבל הכא

דכתיב בלשון יחיד לא תלבש לא יטמא אע"ג דקרינן לא תלביש כו' אין שניהם חייבין אע"פ ששניהם מזידין אלא הלבוש בלבד והנטמא בלבד הוא דחייב, אלא דלפ"ז צריך להגיה בסיפא שניהם שוגגין שניהם פטורים אחד שוגג ואחד מזיד שוגג פטור ומזיד חייב דבזה שוה דינו למקיף ואין לחלק ביניהם אלא בשניהם מזידין דבמקיף שניהם חייבים ובמלביש הלבוש חייב והמלביש פטור ומזה נובעין דברי רבינו בה' כלאים ע"ש ע"כ. ולפ"ז מש"כ רבינו דהמטמא את הנזיר אם היה הנזיר מזיד הנזיר לוקה מבואר כן בתוספתא לפ"מ שפי' הב"ח אך מש"כ הב"ח להגיה בסיפא דתוספתא אחד שוגג ואחד מזיד שוגג פטור ומזיד חייב דבזה שוה דינו למקיף צ"ע דהא בטומאת נזיר אם היה הנזיר שוגג אף שהמטמא מזיד כ' רבינו בכאן דשניהם פטורין ואדרבה בדקדוק לא כ' התוספתא בבא זו לעיל כמו בסיפא במקיף דא"כ היה כולל גם במטמא את הנזיר ובאמת בזה אם היה הנזיר שוגג והמטמא מזיד שניהם פטורין ודברי הב"ח צ"ע:

פרק ז

הלכה ו

או שהאהיל עליו ועל הטומאה שריגים היוצאים כו'. כצ"ל. מרה"פ בירושלמי דנזיר פ"ז ה"ג:

הלכה ט

ודבר זה הלכה למשה מסיני הוא. בכ"מ הניח חלק ולא הראה מוצא לזה (והרדב"ז התפלא ע"ד רבינו דלא נזכר זה בסוגיא וסיים בצ"ע) אבל כ"ה בירושלמי דנזיר פ"ז ה"ג ע"מ דאיתא במתני' באמת אמרו ימי הזב והזבה וימי הסגירו של מצורע הרי אלו עולין לו אר"א כל מקום ששנינו באמת הלכה למשה מסיני:

פרק ח

הלכה ה

נזיר ממורט א"צ להעביר תער. עי' בכ"מ ולח"מ שתמהו בזה ולא זכרו סוגיא ערוכה ביומא דף ס"א ע"ב דשם הגירסא מהופכת נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך העברת תער וב"ה אומרים אין צריך העברת תער והתוס' שם הביאו הא דפ' ג' מינים וכתב דהיא אחת מסוגיות הפוכות ע"ש ואין ספק שרבינו סמך על הגירסא דשם ופסק שפיר כב"ה ועי' בע"מ שם שהרגיש בזה וטעם רבינו דסמך אגירסא דיומא הוא משום דגם בתוספתא דנזיר פ"א הגירסא הוא כמו ביומא ע"ש וכן הוא ג"כ הגירסא בירושלמי דנזיר סו"פ

שלשה מינין וסמך רבינו אכל הני נגד הגי' דנזיר שהביא הכ"מ וע"ש במרה"פ ובש"ק. שוב מצאתי בתוי"ט בפי"ד דנגעים מ"ט שהעיר ג"כ בזה אלא שנדחק שם מדוע סמך רבינו אגירסא דיומא ע"ש:

פרק י

הלכה ב

ושערו בכל תגלחת ספק אסור בהנייה מספק ששער נזיר שנצטרע מותר בהנייה. הכ"מ לא הראה מקור לזה אבל דברי רבינו נובעין מהירושלמי דנזיר סופ"ח שערו מהו ר"י בר אחא איתפלגון ר"י ורשב"ל ר"י אמר שערו אסור רשב"ל אמר שערו מותר וכו' ר' ירמיה פשיטא ליה במצורע שנזר פליגין הא בנזיר שנצטרע דברי הכל אסור וכלומר בהאי נזיר דאיירינן ביה שספק נצטרע הוא והלכך שערו לעולם אסור אבל בנזיר שנצטרע ודאי שערו מותר וכך הם דברי רבינו. מרה"פ שם וע"ש בש"ק שהגיה בדברי רבינו וא"צ: